

[Stauning.]

det, men de *kan* altsaa. Derimod skal en fraskilt Hustru, der oppebærer Underholdsbidrag fra sin fraskilte Mand, ogsaa betale Bidrag af dette, i Regelen alt for ringe, Beløb. I Analogi hermed maa jeg gaa ud fra, at en syg, der oppebærer 2 Kr. daglig i Sygeunderstøttelse, skal betale deraf, han er i hvert Fald ikke fritaget efter Loven, og jeg maa ligeledes formode, at en Maskinsnedker, der mister nogle Fingre i Maskinen og erholder nogle Hundrede Kroner i Erstatning for de mistede Fingre, skal betale 3 pCt. af denne Erstatning. En arbejdsløs, der med sin Familie sulter sig gennem Livet, skal vel ogsaa betale 3 pCt. af Understøttelsen — i hvert Fald er han ikke fritaget efter Loven, men de, der kun kender Arbejdsløshed af Navn og har, lad os sige blot 96 000 Kr. i Indtægt, skal betale $\frac{1}{2}$ pCt. af denne Indtægt til Alderdomsforsikringen.

Uden Hensyn til Princippet i øvrigt er en Ordning som den, der her er forsøgt formet, i Praksis ganske umulig. De sidste sørgelige Aar skulde jeg tro maatte have belært det konservative Parti om Arbejdsløsheden. Jeg ved ikke, i hvor høj Grad de kender den, men de læser da nu og da Aviser, og deri staar der jo nu og da derom. I Gaar var Arbejdsløsheden saaledes oppe paa et Tal af 85 000. Gennem 4 Aar har man kunnet læse om Arbejdsløshedstallet, der har bevæget sig fra et halvt Hundrede Tusind op til hundrede Tusind, faldende igen til et halvt Hundrede Tusind for atter at stige til hundrede Tusind efter Aars-tiden. Men naar Arbejdsløsheden er blevet en saa væsentlig Faktor i det danske Samfunds Liv, synes jeg ikke, man kan se bort fra den i en Sag som den foreliggende. Al den Stund en saa betydende Del af Arbejderklassen hører til de arbejdsløses Tal, kan man ikke se helt bort fra, hvorledes deres Stilling er, og hvilke Fordringer man kan stille til dem. Det synes de Konservative imidlertid at have set bort fra; og det tror jeg derfor det bliver nødvendigt at revidere. Paa dette Punkt maa man vistnok i høj Grad revidere sin Opfattelse.

Hvad er nu Formaålet med det hele, som her arrangeres? Det er til sin Tid at ophæve Aldersrenten, en Lovgivning, der berører godt 100 000 Personer, altsaa af Hensyn til Byrderne ved en nogenlunde hæderlig Forsørgelse for 100 000, der har holdt sig fri af Fattigvæsenet, levet et Liv i Slid for andre, har fundet sig i, at de, for hvem de arbejdede, maaske blev Millionærer. Af Hensyn til Forsorgen for disse i deres

Livsaften kræver man, at de fremtidig skal betale, hvad Livet koster i de gamle Aar. Og de skal, saaledes som ogsaa foregaaende Talere allerede har fremhævet det, ikke blot betale for sig selv, men ogsaa for Fremtiden. Ud af enhver Arbejders slidfulde Liv mener man, at man foruden Udbytte til Aktionærer, Driftsherrer, de handlende, Husejerne ogsaa kan pine et Beløb paa indtil 10 000 Kr. Og enhver skal betale, skønt en hel Masse af dem, der ved 18 Aars Alderen vil komme til at begynde at betale, vil være døde, inden de 47 Aar er forløbet, naar Retten skulde indtræde, de skal betale og efterlade, hvad de har betalt, i Rigsforsikringsanstalten. De, der har sultet sig igennem for at kunne betale de 3 pCt. af en ringe Indtægt og maaske dør, maaske oven i Købet som Følge af et Ulykkestilfælde under Udøvelsen af deres Arbejde, har indbetalt og maa være lykkelige over, at deres Penge medvirker til, at Herremanden — Manden med Herremandsindtægten i hvert Fald — ogsaa kan kræve Aldersrente ved 65 Aars Alderen. Jeg synes, at ogsaa her opretholder man en Ulighed, som er i høj Grad utiltalende. Det staar jo ganske anderledes for Manden med den store Indtægt. Han betaler i nogle forholdsvis faa Aar 240 Kr. i aarlig Skat, et for ham fuldkommen ligegyldigt Beløb. For Manden med de 96 000 Kr. eller 384 000 Kr. — eller hvad det nu var, jeg nævnte før — er det naturligvis fuldkommen ligegyldigt, om han aarlig skal betale disse 240 Kr. i Skat eller ikke. Han betaler dem i nogle forholdsvis faa Aar, og saa ophører hans Forpligtelse, og han er berettiget til til sin Tid at hæve sine 300—400 Kr., eller hvor meget han nu faar Ret til, medens Manden eller Kvinden, hvis Indtægt ligger nede ved en 600, 800 eller 1 000 Kr. om Aaret, hele Livet igennem, næsten 50 Aar, vedblivende skal være tyngt af denne Skat paa 3 pCt. af Indkomsten for at opnaa Retten til en Aldersrente, som er mindre end, hvad der er til sikret ham i Aldersrente efter den nu gældende Lov. I hvert Fald: for Retfærdighed kan man ikke udgive dette Forslag. Kynisme og Uretfærdighed er de rette Betegnelser for det. For at frigøre sig for Pligten til at sørge for de gamle, til at sørge for dem, der slider sig op og har en ringe Løn, en ringere Løn, end deres Arbejde er værd — der er 100 000 Personer af den Art i det danske Samfund, og de tynger altsaa Overklassen, saa nu ønsker den at frigøre sig for denne Byrde — vil man nu skabe en omstændelig Rigsforsikring, omfattende